

Jeff Thomas: Výsledek války s Ruskem

 infokurýr.cz/n/2024/11/29/jeff-thomas-vysledek-valky-s-ruskem

kurýr

29. listopadu 2024

O zástupné válce mezi Spojenými státy a Ruskem bylo řečeno a stále se mluví mnoho.

Lidé na Západě spoléhají především na zprávy. Prakticky všechny zprávy, které vidíme v médiích, produkuje jedna ze tří agentur: Associated Press, Reuters a v menší míře AFP.

Všechny tři společnosti jsou vlastněny stejnými mateřskými společnostmi, které zase vlastní většinu západní korporátní struktury, a není divu, že zprávy, které předávají médiím, jsou standardním tarifem.

Televizní zprávy proto bývají konzistentní a kdykoli se objeví nové módní slovo, jako například: Například „pravicoví extremističtí aktivisté“ nebo „povstání 6. ledna“ se obvykle objeví ve všech hlavních médiích ve stejný den a pak je používáno všude. Existuje tedy jen jedna „pravda“ a musíme ji buď přijmout, nebo prohledávat internet a hledat alternativní možnosti.

V žádném případě to není pravdivější než v současné zástupné válce mezi USA a Ruskem na Ukrajině. Zprávy, které dostáváme, jsou konzistentní a přesto zcela mylné.

A tak lze běžnému člověku odpustit, že neví, jak to celé dopadne. Kdo by vlastně vyhrál takovou válku?

V posledních letech byli diváci ujišťováni, že pan Putin je neschopný a nenáviděný svými lidmi, že ruská armáda je neorganizovaná a na pokraji vzdání a že Ukrajina každým dnem dělá pokroky v poražení Ruska a brzy zvítězí. .

Pokud je toto všechno pravda, vítězství se zdá být nesporným úspěchem. Vše, co je potřeba, je další tranše, řekněme, dvacet miliard dolarů.

Ale když si uděláme domácí úkol, zjistíme, že Rusko nejenže neselehává, ale rychle rozšiřuje svou moc. Její jednotky jsou lépe vyzbrojené, lépe vybavené, lépe vycvičené, lépe zásobené, lépe řízené a jejich munice je pokročilejší než jejich západní protějšky.

Ale jak je to možné? Jak je možné dosáhnout tak málo, když se do problému vlévají americké peníze v rozsahu, který přesahuje rozsah světové války?

No, odpověď na tuto otázku by mohla být i odpovědí na otázku o výsledku války. Nejprve se ale v rychlosti podívejme do historie vojensko-průmyslového komplexu (MIC).

Po druhé světové válce si MIC stěžoval americké vládě, že drasticky snižuje svou produkci (a tedy i příjmy) kvůli znepokojivému nedostatku válčení.

Tvrdilo, že Spojené státy jako nový světový vojenský vůdce musí vést válku, aby si zajistily svou novou hegemonii. Vláda s tím souhlasila, zejména proto, že lobbisté MIC byli ochotni vrátit štědrý podíl ze zisku zpět oběma politickým stranám, pokud se sehrají.

Korejská válka vytvořila šablonu pro nový vztah. Po jejím skončení již MIC a vláda USA hledaly další konflikt, aby výrobu udržely. Koncept permanentní války se stal důležitějším než skutečná politická nutnost války.

Nakonec USA dostaly na kloub války na Středním východě – vždy otevřely nové divadlo před uzavřením stávajícího.

Postupem času MIC dodávalo nejen bomby, pušky, helmy atd., ale také zubní kartáčky, ponožky a dávky. Po převzetí všech výrobků pro armádu začali dodávat armádě samotné – vojáky na zakázku.

Klesající počty náborů již nebyly problémem, protože mohly být kompenzovány najímáním dalších smluvních vojáků.

(Jako okrajovou poznámku si pamatujte, co se stalo starému Římu, když se vydal na cestu žoldnéřské armády.)

Aby MIC generovalo dodatečné příjmy, vyvinulo také politiku, která umožňuje, aby byli starší vojenští důstojníci v důchodu najímáni jako „poradci“. Tito poradci jsou pravidelně k vidění ve večerních zprávách. Kdykoli je generál ve výslužbě požádán o názor na konkrétní americké vojenské dobrodružství, lze se na něj spolehnout, že zajistí, že je nutné zvýšit vojenské výdaje.

Na cestě, v roce 1993 Pentagon prosadil konsolidaci stávajících 51 dodavatelů obrany do pouhých pěti, čímž eliminoval konkurenci. Přestože ceny MIC byly již přehnaně vysoké, tento krok vyhnal ceny nad míru nahoru, protože těchto pět společností nyní mělo monopolní postavení.

Raytheon, jediný dodavatel střel Stinger, účtoval americké vládě 25 000 USD za střelu – nehoráznou cenu – zatímco dnes je cena takové střely 400 000 USD.

Není tedy žádným překvapením, že s takovými přírážkami na veškeré zboží dodávané MIC vydávají USA na „obranu“ více než dalších deset zemí dohromady. Proto náklady na stejnou válku stojí USA mnohokrát tolik, co by stály nepříteli.

To nás vede k zásadě, kterou mám ohledně války: „Ve válčení bude poraženým pravděpodobně země, která zbankrotuje jako první.

A zde se dostáváme ke kritickému bodu divergence ohledně války s Ruskem.

Po celá desetiletí vedly USA „sportovní války“ – mini-války proti malým zemím, které USA jistě vyhrají, a hra dopadla dobře. Těmito válkami se toho moc nedosáhne; ve skutečnosti nemají žádný

konečný cíl – žádné skutečné dobytí – ale pouze pokračování samotného válčení a tok příjmů do MIC.

Ale co se stane, když USA půjdou proti jiné světové velmoci – té, která má vojenské dodavatele, kteří soutěží o podnikání a dodávají pokročilejší obranné vybavení za zlomek nákladů; jeden schopný je vyrábět mnohem rychleji než US MI?

Američtí váleční zastánci jako Victoria Nuland nebo John Bolton nikdy nezažili světovou válku; zažili jen sportovní války, kde celou show ovládaly USA. Podle vlastních slov očividně předpokládají, že válka s velmocí je prostě větší – vzrušující.

Nechápou, že velmoc není omezena na financování jako malá země. Nepřítel navíc platí za materiál mnohem méně než USA.

V průběhu historie říše znovu a znovu selhávaly, protože nic nestojí tolik jako válčení.

Navíc jsou USA v podstatě v bankrotu. Nyní jsou nejzadluženější zemí na světě a mohou obchodovat pouze do té doby, než zbytek světa přestane přijímat další americké dluhy. Petrodolar dosáhl svého konce a status rezervní měny bude brzy následovat.

Vzhledem ke všem těmto okolnostem, co by udělala válka s Ruskem? Pro každého Západana, který pečlivě plánuje svou osobní budoucnost, může být jedním z faktorů jejich myšlení to, jak bude jejich svět vypadat, pokud z něj Rusko vyjde jako vítěz.

Poznámka redakce: Výdaje vlády USA na zahraniční pomoc, války, takzvané zpravodajství a další aspekty zahraniční politiky jsou obrovské a neustále rostou.

Je to zavedený trend, který se zrychluje a nyní směřuje k bodu zlomu. Mohlo by to spustit největší katastrofu od 30. let minulého století.